

nødig skulde gøre disse Folk misfornøjede, da man dog har villet glæde og hjælpe dem. Jeg kom før til at nævne et forkert Tal med Hensyn til Invaliderne i Tre-aarskrigen. Deres Tal er ikke, som jeg kom til at sige, 100, men godt 400 endnu i dette Øjeblik. Der er det mærkværdige Tilfælde, at der kun er godt dobbelt saa mange fra sidste Krig, skønt der ligger saa stort et Tidsspand der imellem; fra sidste Krig er der endnu tilbage omtrent 850.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er rejst om Fredsinvaliderne, da erkender jeg, at jeg har den Opfattelse, at de ville kunne komme med ind under denne Lov, og i hvert Tilfælde komme de jo indirekte med, idet de Pensioner og Understøttelser, man fastsætter i hvert enkelt Tilfælde, naar en kommer til Skade under sin Tjenestetid, blive fastsatte i Henhold til de Understøttelser, der gives Krigsinvalider. Jeg har derfor ment, at det i sin Almindelighed vilde være det samme, om der staa Krigsinvalider, eller der staa Invalider i Almindelighed, men jeg antager, at den højtærede Minister nu vil svare paa dette Spørgsmaal; det er jo muligt, at jeg tager fejl her. Jeg erkender naturligvis, at de, der komme til Skade i Fredstid, have samme Trang og samme Krav paa at faa deres Forsørgelse paa samme Fod som de, der ere komne til Skade under Krig; selv om Sympatien i den almindelige Bevidsthed ikke er den samme, Saaret derimod er lige stort.

Enkespørgsmaalet skal jeg ikke komme yderligere ind paa. Hvis det viser sig, at man kan enes om noget der, og den højtærede Minister vil kunne gaa med til det, kan jeg meget godt erkende, at det vilde være rigtigt, at Loven ogsaa kom dem til gode. Der er stadig talt om, at naar en ung Pige har givet en ung Karl sin Tro, og han saa gaar i Krigen og bliver saaret, og hun holder sit Løfte, naar han kommer tilbage, saa har hun Krav paa Understøttelse. Jeg vil ganske i Almindelighed sige, at en Pige, som har taget en Invalid, kan, hvad enten hun har givet ham sin Tro før eller efter, have lige stort Krav, naar det kommer til Stykket, for det har vist sig mange Gange, at det ikke har været nogen Sinecure at blive gift med en Mand, der i væsentlig Grad har sat sit Helbred til. Der har været Masser af Nød og Sygdom at gaa igennem, saa hvad enten hun har sagt ja før eller bagefter, hvad der for Resten ikke lader sig afgøre nu bagefter, saa mener jeg, at hun kan have lige god Adkomst.

Jeg vil endnu en Gang takke den højtærede Minister, fordi han har stillet Forslaget. Efter al den Sympati, der er udtalt fra alle Sider, har jeg et sikkert Haab om, at Invaliderne faa de 25 pCt., og jeg gentager, at det vilde være Synd at spænde Forventningerne højere, hvis det dog ikke lykkes at faa mere.

Finansministeren (Hage): De ærede Medlemmer, som have haft Ordet og have ydet Forslaget deres Anerkendelse, er jeg forbunden for deres Tilslutning. Det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds (J. J. Jensen) spurgte, om det ikke var muligt, at Loven kunde træde i Kraft allerede den 1. Januar i Stedet for den 1ste April 1904. Jeg skal dertil svare, at hvis Lovforslaget nyder saa hurtig Fremme paa Rigsdagen, at dette er muligt, skal jeg ikke have noget at indvende derimod. Forskellige ærede Medlemmer have talt om, at der skulde gives et yderligere Tillæg til Invalideforsørgelsen ud over de her foreslaaede 25 pCt. Jeg vil i den Anledning gøre den Bemærkning, at jeg er tilbøjelig til at tro, at der er nogen Misforstaelse med Hensyn til det, som er Invalideforsørgelsens Formaal. Der synes ofte at herske den Opfattelse, at den, der har deltaget i en af Krigene, eller maaske endogsaa enhver, der har været Soldat, skulde igennem Invalideforsørgelsen være berettiget til eller have grundet Forventning om at være sikret paa sine gamle Dage, saaledes at han ad denne Vej skulde have tilstrækkeligt til sit Underhold. Men dette er ikke og har aldrig været Invalideforsørgelsens Formaal. Invalideforsørgelsen er et Vederlag, en Erstatning for den Nedsættelse i Erhvervslevnen, som Invaliditeten medfører, men det har aldrig været Tanken, at Invalideforsørgelsen for sig alene skulde overflødiggøre og træde i Stedet for Understøttelse og Forsørgelse ad anden Vej. Naar de Mænd, der have deltaget i Krigen, blive gamle, saa er det uundgaaeligt, at de blive svagelige og uarbejdsdygtige ganske som de Mænd, der ikke have deltaget i en Krig, og saa er det ikke Invalideforsørgelsens, men Alderdomsforsørgelsens Sag at drage Omsorg for dem. Det maa ikke glemmes, at det at ville kræve, at Staten skal paatage sig at forsørge alle disse gamle gennem Invalideunderstøttelse, det betyder i Virkeligheden kun det, at man vil kaste Byrden fra Kommunen over paa Staten. Dette kan være meget behageligt for